

Sygn. akt II W 333/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 lipca 2018r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant Magdalena Majda

po rozpoznaniu 04.06.2018r. i 25.07.2018r.

sprawy **J. A.**

syna J. i G. zd. M.

ur. (...) w J.

obwinionego o to, że:

w dniu 6 stycznia 2018r. około godziny 9:30 na ul. 1go M. w S. kierując pojazdem A. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-2 (zakaz wjazdu)

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.;

I. uznaje obwinionego **J. A.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. zasądza od obwinionego **J. A.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 120 zł tytułem w tym na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu 50 złotych opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. A. mieszka w S.. 6 stycznia 2018r., około godziny 9.30, J. A. kierował samochodem A. o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) od skrzyżowania z ulicą (...) w S. do skrzyżowania z drogą krajową nr (...), nie stosując się do znaku drogowego B- 2.

(dowód:

częściowo wyjaśnienia obwinionego k.10, 34;

zeznania świadka R. W. k. 13, 35;

dokumentacja zdjęciowa k. 6-7,33;

pismo z Urzędu Miasta S. k.36)

J. A. był uprzednio wielokrotnie karany za wykroczenia dotyczące naruszenia przepisów ruchu drogowego.

(dowód:

informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k.15-17)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego J. A. w zakresie w jakim wskazał, że 6 stycznia 2018r. około godziny 9.30 kierował samochodem A. o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) w S. do skrzyżowania z drogą krajową nr (...) były wiarygodne. Obwiniony nie miał bowiem jakiegokolwiek powodu by wskazywać na swoje działania, mogące narazić go na odpowiedzialność wykroczeniową, gdyby ich się nie dopuścił.

Niewiarygodne były wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim wskazał, iż był przekonany, że ustawiony tam znak drogowy B-2 (zakaz wjazdu) jest „nieważny”. Wyjaśnienia te są sprzeczne z zeznaniami świadka R. W.. Świadek ten jest osobą obcą dla obwinionego a przez to nie zainteresowaną rozstrzygnięciem w sprawie. Nadto jest funkcjonariuszem publicznym a przez to nie ma żadnych powodów by podać okoliczności które nie miały miejsca – narażając się przez to na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań – co prócz kary za przestępstwo spowodowałoby utratę przez niego pracy. Z zeznań R. W. wynikało zaś jednoznacznie (k.13 akt sprawy), iż w trakcie kontroli drogowej J. A. odmówił przyjęcia mandatu nie z tego względu, że kwestionował fakt, iż kierował samochodem nie stosując się do znaku drogowego zakazu uznając, iż ten jest nie obowiązujący lecz z tego względu „iż ma za dużo punktów karnych”. Dodać należy, iż z dokumentacji fotograficznej (k. 6-7 akt sprawy) w tym także przedłożonej przez samego obwinionego (k.33 akt sprawy) wynika, iż znak drogowy B-2 – do którego nie zastosował się obwiniony, był zgodny z załącznikiem do Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002r. (Dz.U. Nr 170, poz. 1393). Podkreślić przy tym należy, iż tablica informacyjna – umieszczona pod tym znakiem – w żaden sposób nie wyłączała jego stosowania przez obwinionego. Stanowiła ona jedynie informację dla uczestników ruchu gdyż napis na niej nie określał ani okresu obowiązywania znaku ani okresu wyłączenia określonego tabliczką uczestnika ruchu lub rodzaju pojazdu ani uczestnika ruchu, część drogi lub rodzaj pojazdu, których znak dotyczy albo nie dotyczy (§ 2 ust 4a pkt 1-3 w zw. z § 17 ust 2 powyższego Rozporządzenia). Z dowodu uzyskanego z Urzędu Miasta w S. wynika (wbrew twierdzeniom obwinionego), iż w miejscu którym poruszał się obwiniony znak drogowy B-2 został umieszczony już 5 grudnia 2017r. w oparciu o wszelką niezbędną dokumentację i opinie (k.36 akt sprawy). Tym samym wyjaśnienia obwinionego który zarzucił, iż ów znak drogowy B – 2 tj. zakaz wjazdu, był nieważny (wadliwie bądź samowolnie ustawiony) nie odpowiadały rzeczywistości.

Jako prawdziwe Sąd uznał dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie bowiem zostały sporządzone przez powołane do tego podmioty a żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

J. A. swoim zachowaniem z 6 stycznia 2018r., około godziny 9:30, polegającym na tym, że na ul. (...) w S. kierując pojazdem A. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-2 (zakaz wjazdu), wyczerpał znamiona wykroczenia z 92 § 1 k.w.

Obwiniony wiedział, iż wjeżdżając na ulicę (...) w S. (w kierunku skrzyżowania z drogą krajową nr (...)) wbrew zakazowi wynikającemu ze znaku drogowego B – 2 umyślnie dopuszcza się wykroczenia drogowego polegającego na niezastosowaniu się do znaku i pomimo tego dopuścił się tego naruszenia. Tym samym zachowaniem tym obwiniony umyślnie wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.

Przy wymiarze kary obwinionemu Sąd miał na względzie dyrektywy z art. 33 § 1 i 2 k.w.

Przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego obwinionemu czynu Sąd wziął pod uwagę okoliczności jego popełnienia. Z zeznań funkcjonariusza Policji R. W. wprost wynikało, iż policjanci patrolowali ten teren, gdyż w tym miejscu miały miejsce liczne kolizje drogowe. Oczywiście było zatem, iż niezastosowanie się przez obwinionego do znaku drogowego zakazu B – 2 stwarzało realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu zwłaszcza jadących od strony drogi krajowej nr (...) (w kierunku ul. (...) w S.), którzy wiedzieli, iż jadą drogą jednokierunkową toteż nikt nie powinien jechać w ich kierunku z przeciwka – tak jak czynił to obwiniony.

Jako szczególną okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią wielokrotną karalność obwinionego za wykroczenia podobne tj. przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara za przypisane mu wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w wysokości 500 złotych grzywny jest adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta (choć w dolnych granicach ustawowego zagrożenia) powinna spełniać swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, uzmysławiając obwinionemu naganność jego postępowania. Ustalając wysokość kary grzywny Sąd nie mógł pominąć warunków osobistych i majątkowych obwinionego oraz jego możliwości zarobkowych oraz osiąganych dochodów z pracy. (art.33 § 2 k.w. i art. 24 § 3 k.w.). Zdaniem Sądu orzeczona wobec niego kara powinna również spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, wskazując, że popełnienie wykroczeń musi pociągnąć za sobą odpowiednią odpłatę a przez to kształtować prawidłowe wzorce społeczne.

Zasadą w procesie jest ponoszenie przez obwinionego kosztów procesu a wyjątkiem od zasady zwolnienie od tego obowiązku. Obwiniony posiada stałe miesięczne dochody z pracy zarobkowej w wysokości 2000 złotych netto. Nie istnieją zatem przesłanki określone w art. 624 k.p.k. przemawiające za zwolnieniem go w całości lub części od ponoszenia przedmiotowych kosztów. Z tych też względów Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w tym wymierzył mu 50 złotych opłaty.